

РЕШЕНИЕ

№ 3446

гр. София, 21.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 04.04.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1423** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Т. К. с ЕГН [ЕГН] против Решение №253-21-10 от 11.01.2019г. постановено от Директора на ТП на НОИ С. град. С оспорения административен акт, на основание чл.117 КСО е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/З от 06.11.2018г., издадено от ръководителя на „Пенсионно осигуряване“. Заявено е твърдение, че така постановения акт е незаконосъобразен и неправилен. Отправено е искане за отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, не се явява. Представлява се от адв. М., който поддържа жалбата на наведените в нея основания и желае постановено на съдебно решение в този смисъл.

Ответникът по оспорване – Директор на ТП на НОИ С., чрез ю. В., оспорва жалбата и заявява твърдение за законосъобразност на оспорения акт.

Представител на СГП, редовно уведомен, не се явява.

По фактите.

От събраните по делото доказателства се установява, че със заявление

№МП-76830/25.06.2015г. Б. Т. К. е отпавила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/. Към заявлението е представила 2 броя незаверени осигурителни книжки, като е отпавила искане да ѝ бъде удължен срока за представянето им.

С оглед непредставянето на заверени осигурителни книжки и произнасяне по подаденото заявление е изискана служебна проверка от контролните органи в ТП на НОИ на „Б.- Б. Т.“ за установяване на обстоятелството дали за периода 01.01.2003г.-31.12.2006г., през който Б. К. е подлежала на задължително осигуряване за своя сметка, са внесени всички дължими осигурителни вноски. Изискано е и потвърждаване на данните за осигурителен стаж и доход, върху който са внесени дължимите осигурителни вноски като самоосигуряващо се лице за периода 01.01.2007г. - 31.08.2012г.

Резултатите от проверката са обективирани в констативен протокол № КП-5-21-0076653/28.10.2015г. От последния се установява, че в хода на извършената проверка Б. К. е внесла дължимите осигурителни вноски за периода 01.01.2003г. - 31.08.2007г.

Извършена е и проверка относно внасянето на дължимите осигурителни вноски като самоосигуряващо се лице за периода 01.01.1997г.-31.12.2002г., тъй като представените осигурителни книжки не са заверени за този период. Видно от констативен протокол №КВ-5-21-00086883/30.П.2015г., за периода 01.01.1997г.-31.12.1998г. са внесени всички дължими осигурителни вноски и това време се зачита за осигурителен стаж. За периода 01.01.1999г.-31.12.2002г., през който е упражнявана дейност, не са внесени дължимите осигурителни вноски, не са подадени годишни данъчни декларации по чл.51 от ЗДДФЛ за 2000г. и 2001 г., липсват данни за подадени декларации обр.1, поради което не се зачита осигурителен стаж и доход за периода.

След извършено в хода на образуваното производство служебно изясняване на представените документи и направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане №[ЕГН]/2 от 29.03.2016г. на Ръководител ТП на Б. Т. К. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1,2 от КСО в минимален размер съгласно чл.70, ал.9 от КСО, считано от 30.12.2014г. - датата на придобиване право на пенсия. Със същото разпореждане е отказано изменение на пенсията в действителен размер, тъй като поради невнасяне от лицето на дължимите осигурителни вноски като самоосигуряващо се лице за периода 01.01.1999г.-31.12.2002г. не може да се приложи разпоредбата на чл.70, ал.3 от КСО. Постановеното разпореждане е обжалвано по реда на чл.117 от КСО и е потвърдено с влязло в сила на 27.01.2017г. решение № 2153-21-229/05.07.2016г. на Директора на ТП на НОИ С. - град. В решението е прието, че отказът за определяне на пенсията в действителен размер е правилно постановен, тъй като поради невнесени осигурителни вноски като самоосигуряващо се лице за периода от 01.01.1999г. до 31.12.2002г. общият доход на Б. К. от 01.01.1997г. до датата на пенсиониране се явява неустановен, което пречатства определянето на общия осигурителен доход за втория период по чл. 70, ал. 3 от КСО , съответно за изчисляването на индивидуалния коефициент, от който се определя действителният

размер на пенсията.

Със заявление вх.№ 1023-21-1705/09.07.2018г. Б. Т. К. прави искане за отпускане на действителен размер на пенсията, която получава в минимален размер поради непризнат осигурителен доход и водене на дело. Декларира размера на осигурителния доход след 2009г. да бъде взет от персоналният регистър на НОИ съгласно подадени декларации обр. 1.

С разпореждане №[ЕГН]/З от 06.11.2018г. на Ръководител „ПО“ личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на Б. Т. К. е изменена и определена личната ѝ пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.99, ал.1. т. 1. б."а" от КСО в действителен размер 429,71 лв. от 09.07.2018г. - датата на подаденото заявление.

С жалба вх.№ 1012-21-1615 от 07.12.2018г. Б. К. обжалва това разпореждане в частта на определената дата на изменение на пенсията. Жалбоподателката не оспорва определения размер на пенсията, но претендира същият да ѝ бъде изплатен от 01.01.2015г., вместо от 09.07.2018г.

С Решение №253-21-10 от 11.01.2019г. постановено от Директора на ТП на НОИ С. град е оставена без уважение жалбата на Б. К. срещу разпореждане №[ЕГН]/З от 06.11.2018г. на Ръководител „ПО“.

Приетите писмени доказателства не се оспорват от страните и на основание чл. 171, ал. 1, изр. 1 от АПК, която норма постановява, че доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда, следва да бъдат съобразени при обосноваването на правните изводи по разглеждания спор.

При служебно извършената проверка за законосъобразност на оспорвания административен акт, настоящият съдебен състав констатира, че същият е произнесен от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административно производствените правила за неговото издаване и в съответствие с приложимия материален закон. Този извод се налага по следните съображения:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Оспореният акт е издаден от административен орган с териториална и материална компетентност, съгласно чл. 117 ал.3, във вр. с ал.1, т.2, б.а от КСО. Спазена е предвидената от закона писмена форма и в акта се съдържат изискуемите реквизити по [чл. 59, ал. 2 АПК](#). Процесният индивидуален административен акт е издаден след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. В съответствие с разпоредбата на [чл. 61, ал. 1 от АПК](#), акта е съобщен на жалбоподателката, което е удостоверено посредством нарочно изготвена разписка, подписана лично от жалбоподателя.

По приложимото право.

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени в мотивната част на актовете) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за издаването му норма и респективно дали се следват разпоредените правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да установи наличието на посочените фактически основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването на оспорения акт.

Видно от събраните в хода на административното производство доказателства, производството, приключило с издаване на оспорения акт, е било инициирано от жалбоподателя с искане обективизирано в заявление №1023-21-1705 от 09.07.2018г., за приложение разпоредбата на чл. 102 КСО. Според тази разпоредба, лицата, на които е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст, за инвалидност поради общо заболяване и за инвалидност поради трудова злополука или професионална болест, могат да поискат преизчисляване на пенсията за придобит осигурителен стаж и осигурителен доход след пенсионирането, ако това е по-благоприятно за тях. Преизчисляването на пенсията се извършва по реда на чл. 70, съответно чл. 75 – 77. Съгласно чл. 21, ал.1 от НПОС, в редакцията към датата на оспореното разпореждане, преизчисляване на пенсията по реда на чл. 102 КСО за осигурителен стаж, придобит след пенсионирането, се извършва по заявление на пенсионера, което може да бъде подадено и по електронен път. Новият размер на пенсията се определя от датата на заявлението по реда на чл. 70, ал. 1 КСО - за пенсиите за осигурителен стаж и възраст, съответно по чл. 75, ал. 1 КСО - за пенсиите за инвалидност поради общо заболяване.

Б. К. в своята жалба, изрично посочва, че оспорва процесното разпореждане само в частта на определената дата на изменение на пенсията т.е. не оспорва определения размер на пенсията, но претендира същият да ѝ бъде изплатен от 01.01.2015г., вместо от 09.07.2018г.

Според настоящия съдебен състав доколкото в случая, административното производство се е развило по реда на чл. 102 КСО за административния орган е било налице единствено задължение да прецени дали, доказателствата за наличие на допълнително придобит след пенсионирането осигурителен стаж и осигурителен доход, биха се отразили в благоприятен за жалбоподателя аспект, при определяне на индивидуалния коефициент за изчисляване на дължимата пенсия за осигурителен стаж и възраст. Видно от издадения и оспорен в настоящото производство акт, това задължение е било изпълнено. Правилно органът е определил началния момент, от който следва да се изплаща новия размер на пенсията, съобразно нормата на чл. 21,

ал. 1 от Наредбата – от момента на подаване на последното заявление за преизчисляване по чл. 102 от КСО, каквото се явява заявление №1023-21-1705 от 09.07.2018г., а не Заявление № №МП-76830 от 25.06.2015г. в какъвто смисъл са твърденията на жалбоподателката.

Ето защо, като издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма, без противоречие с материалноправни разпоредби, в съответствие с целта на закона и при отсъствието на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, оспореният акт е законосъобразен, а жалбата против него е неоснователна и като такава ще следва да се остави без уважение.

Предвид изхода на правния спор, искането на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да бъде разгледано. Приложим, на основание чл.144 АПК, е чл.78, ал.8 ГПК, която разпоредба в приложимата редакция предвижда, че в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, а размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Разноски следва да се присъдят в размер на 100 лв., предвид на обстоятелството, че предметът на делото не разкрива фактическа и правна сложност, в това число в сравнение с други дела със същия предмет, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която норма препраща чл.37 от Закона за правната помощ.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Т. К. с ЕГН [ЕГН] против Решение №253-21-10 от 11.01.2019г. постановено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/3 от 06.11.2018г., издадено от ръководителя на „Пенсионно осигуряване“.

ОСЪЖДА Б. Т. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. град сумата от 100 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от получаването на съобщение за това с препис за страните.

СЪДИЯ: